

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 Ps 225370 24 Pž
Novi Travnik, 29.10.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Denisa Trifković kao predsjednika vijeća, Edvina Kokić i Alme Islamović kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „TREASURE“ d.o.o. Zenica, ulica Zmaja od Bosne bez broja, Poslovna zona Zenica, kojeg zastupaju punomoćnici Emir Čolaković i Nina Dragoljić, advokati iz Zajedničke advokatske kancelarije, ulica Islambegovića put broj 3., Zenica, protiv tuženog Rudnik Mrkog uglja „ABID LOLIĆ“ d.o.o. Travnik, Bila, Dolac bb, kojeg zastupa punomoćnik Emsudin Mehić, zaposlenik tuženog, radi isplate duga, vrijednost predmeta spora 44.787,60 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljene protiv rješenja Općinskog suda u Travniku broj 51 0 Ps 225370 24 Ps od 07.11.2024. godine, u sjednici vijeća održane dana 29.10.2025. godine donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana, te se potvrđuje rješenje Općinskog suda u Travniku broj 51 0 Ps 225370 24 Ps od 07.11.2024. godine.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem Općinskog suda u Travniku broj 51 0 Ps 225370 24 Ps od 07.11.2024. godine odbijen je zahtjev tuženog za oslobađanje od plaćanja sudske takse na odgovor na tužbu u iznosu od 150,00 KM.

Protiv ovog rješenja žalbu je blagovremeno izjavio tuženi ne navodeći zbog kojih zakonskih razloga izjavljuje žalbu, ali se iz sadržaja žalbe da zaključiti da se ista izjavljuje zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da ovaj sud uvažavanjem žalbe ukine pobijano rješenje i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak ili da isto preinači tako da oslobodi tuženog obaveza plaćanja troškova postupka. U bitnom navodi da je prvostepeni sud raniju žalbu tuženog morao dostaviti ovom sudu na postupanje, a ne o istoj odlučivati donošenjem pobijanog rješenja. Oспорava i zaključak prvostepenog suda da tuženi ne zapošljava osobe sa invaliditetom u smislu Zakona o profesionalnoj rehabilitaciji, osposobljavanju i zapošljavanju lica sa invaliditetom („Službene novine FBiH“, broj 9/10), te da kao društveno odgovorna kompanija nastoji da osigura zaposlenje i osoba kojima je invaliditet utvrđen na radu kod tuženog. Poziva se i na praksu ovog suda.

Nakon što je ispitao osporeno rješenje u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalba je neosnovana.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da je u predmetnoj pravnoj stvari tuženi dana 10.9.2024. godine dostavio odgovor na tužbu, pa ga je prvostepeni sud rješenjem od 15.10.2024. godine donesenim temeljem stava 7. tarifnog broja 1. Zakona o sudskim taksama ("Službene novine Srednjobosanskog kantona", broj 4/17 i 15/20) obavezao da plati sudsku taksu na odgovor na tužbu u iznosu od 150,00 KM. Dalje proizlazi da je to rješenje o taksenoj obavezi tuženom dostavljenom dana 22.10.2024. godine, a da je tuženi dana 29.10.2024. godine sudu dostavio blagovremenu žalbu na rješenje o taksenoj obavezi. Budući da je tuženi tek žalbom sadržajno prvi put postavio zahtjev za oslobađanje od plaćanja sudske takse to je prvostepeni sud pravilno ovu žalbu smatrao prijedlogom za oslobađanje od plaćanja sudske takse, te da je prvostepeni sud našao da je takav prijedlog neosnovan jer se ne radi o okolnostima iz člana 9. stav 1. tačka n) Zakona o sudskim taksama, budući da je predmet spora u ovoj pravnoj stvari zahtjev tužitelja protiv tuženog radi isplate duga, a ne postupak registracije preduzeća i samostalne djelatnosti. Dalje je prvostepeni sud našao i da tuženi nije privredno društvo koje zapošljava lica sa invaliditetom u skladu sa odredbama Zakona o profesionalnoj rehabilitaciji, osposobljavanju i zapošljavanju osoba s invaliditetom, jer iz pregleda zaposlenika kojima je utvrđena II kategorija invalidnosti u skladu sa odredbama Zakona o mio/pio (vertikalna kolona pod rednim brojem 3. naziva „Stož u vrijeme nastanka invalidnosti“ i 4. naziva „Radno mjesto na kojem je zaposlenik radio u vrijeme nastanka invalidnosti“) i Nalaza, ocjene i mišljenja Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja Sarajevo za 5 zaposlenika ne proizlazi da tuženi zapošljava lica sa invaliditetom, već da je riječ o zaposlenicima kod kojih je u toku trajanja radnog odnosa nastupila invalidnost.

Ovakve razloge prvostepenog suda u cijelosti prihvata ovaj sud, te da u žalbi iskazano nezadovoljstvo tuženog odlukom prvostepenog suda ne može dovesti do usvajanja žalbe. Tuženi u žalbi neosnovano istrajava na tome da je oslobođen od plaćanja sudske takse, jer tuženi nije registrovan kao privredno društvo u smislu Zakona o profesionalnoj rehabilitaciji, osposobljavanju i zapošljavanju osoba s invaliditetom, niti se radi o postupku registracije preduzeća i samostalne djelatnosti, pa i ovaj sud nalazi da je tuženi takseni obveznik i da je predmetnu taksu u obavezi platiti.

Neosnovano se tuženi poziva i na stav ovog suda zauzet u rješenju broj 51 0 P 197496 23 GŽ od 14.03.2023. godine (u zaglavlju pogrešno naveden datum 14.03.2022. godine), jer osnov oslobađanja od plaćanja sudske takse u toj pravnoj stvari nije primjena odredbe člana 9. stav 1. tačka n) Zakona o sudskim taksama na koju se poziva tuženi, nego utvrđenje ovog suda da se u toj pravnoj stvari radilo o radnom sporu u kojem se ne plaća sudska taksa, pa je oslobađanje tuženog od plaćanja sudske takse uslijedilo primjenom člana 9. stav 1. tačka i) Zakona o sudskim taksama, kako je jasno i naznačeno u tom rješenju.

Slijedom navedenih razloga odlučeno je kao u izreci temeljem odredbe člana 235. tačka 2. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednik vijeća
Denis Trifković